

ROSA AMORÓS
MARIA BOFILL
MADOLA
MAGDA MARTÍ-COLL

A LES MANS DE MARIA BOFILL,
LA CERÀMICA ES DESMATERIALITZA

A les mans de Maria Bofill, la ceràmica es desmaterialitza. Ja no és possible de reduir-hi més la matèria. Suport de la forma i del color, tan sols. Quasi només un dibuix: uns plans, unes superfícies finíssimes, pura sensibilitat que es manté en difícil equilibri, com per la complicitat de la nostra mirada. La porcellana ofereix unes possibilitats a les quals s'ha de correspondre. Més que no pas exhibicions formals o de textures sembla exigir-nos delicadesa, flexibilitat, una acció que és tant externa com interna. La matèria, replegada en ella mateixa, es contempla. Cal estar molt atent per a percebre'n la fina vibració, una mena d'aletgeig molt subtil, del qual no sabem fins a quin punt és real, ni quins àmbits del nostre ésser implica en el joc.

No té res d'estrany que les diferències respecte a l'exposició precedent no siguin espectaculars. Hi són, tanmateix, i una mínima observació de les peces ens hi fa veure modificacions i troballes significatives. Així, per exemple, hi han desaparegut els ous i els cubs que tan familiars se'ns havien fet. Peces amb engalba —blaus, lleus morats,

blancs— decorades amb incisions i estries, amb el fons al descobert. Els esmalts de les altres peces solen ser tons molt pàl·lids: «ce-ladons» suaus, rosats, lleugeríssims blaus o vermells, blancs, bé que, excepcionalment, pugui sortir-nos-hi algun vermell fosc. El negre, que sempre es troba entre els colors de Maria Bofill, no ens hi sorprèn mai: és una de les maneres possibles d'allunyar-se del color quan ens hi sentim massa atrets. El negre, negació del color, n'és també, però, l'exaltació: un dels pols de la gamma cromàtica, dut fora de qualsevol límit. Aquesta actitud radical no impedeix que apareguin allò que podríem denominar al·licients, com les clapes disperses per les superfícies i lleugerament més intenses, si bé amb tal mesura que no ens molesten ni alteren l'harmonia.

Seguim trobant unes formes que podríem considerar clàssiques, amb l'essencialitat pròpia de la gran època de la ceràmica de l'Extrem Orient, i unes altres que podem considerar variants, però també autèntiques innovacions. Les taques i clapes de color indiquen una actitud de rebellia, més ardidada encara en les pestanyes enganxades a les vores d'una copa o d'un vas i en els petits elements allargats situats entre els peus i els cossos de les peces, varetes de plata, o de ceràmica sotmeses a la mateixa cocció.

Com s'esdevé en qualsevol creador, Maria Bofill viu la tensió existent entre la necessitat de permanència d'allò que ha assolit un punt d'equilibri i serenitat i l'afany de la inquietud que duu insistentment a la recer-

ca. I en ella ens complau tant la manca de ruptures com, arribats a la seva obra d'ara, la certesa que no s'hi repeteix mai, que la seva ceràmica és fluida, com un riu, que no podem interrompre.

J. CORREDOR MATHEOS

Ajuntament de Barcelona
Museu de Ceràmica

DESEMBRE 1985 - GENER 1986. PALAU NACIONAL DE MONTJUÏC